DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

21 listopada Nr. 32 Rok 1932.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 50 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ:

501.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 31 października 1932 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 8.XI. 1932 r. Nr. 97, poz. 838).

502.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 7 listopada 1932 r.

w psrawie określenia w trybie § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej najwyższych dozwolonych korzyści majątkowych przedsiębiorstw, trudniących się czynnościami bankowemi.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 9.XI. 1932 r. Nr. 98, poz. 841).

503.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 września 1932 r.

w sprawie zmian w organizacji komisyj szacunkowych do spraw podatku dochodowego w okręgach administracyjnych izb skarbowych w Białymstoku, Grudziądzu, Krakowie, Lublinie, I i II we Lwowie, Łodzi oraz Poznaniu.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 8.XI. 1932 r. Nr. 97, poz. 837).

504.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 października 1932 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) — ustalam na miesiąc listopad 1932 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z dn. 31.X. 1932 r. Nr. 251, poz. 278).

505.

WYKŁADNIA
Ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

351. (art. 58). Ustawa z dnia 12 marca 1932 r. o ułatwieniu spłaty uciążliwych zobowiązań, obciążających gospodarstwa rolne (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 221), znowelizowana rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 816), wprowadziła nowy typ parcelacji („parcelację na oddłużenie"). Cechy charakterystyczne nowego typu parcelacji polegają:

1) w zakresie prawa materjalnego — na tem, że nie obowiązują niektóre z ograniczeń, przewidzianych w ustawie z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1 z roku 1926); w szczególności mogą być przy tym typie parcelacji tworzone działki, których rozmiar przewyższa normę, ustanowioną dla danego rodzaju nieruchomości w art. 50 powołanej ustawy o wykonaniu reformy rolnej; 2) w zakresie prawa materjalnego — na tem, że nie jest wymagane zezwolenie urzędu ziemskiego na parcelację, a podstawę formalną parcelacji stanowi zaświadczenie, wydane przez wojewodę, a „stwierdzające potrzebę i celowość zamierzonej parcelacji".

Do wyżej określonego nowego typu parcelacji nie ma zastosowania zdanie pierwsze ustępu trzeciego art. 58 u. o. s. Przepis bowiem tylko co powołany dotyczy „parcelacji, przeprowadzonej na zasadzie przepisów o reformie rolnej", a z podanych wyżej cech charakterystycznych wynika, że nowy typ parcelacji mieści się poza ramami przepisów o reformie rolnej.

Natomiast w zakresie prawa o opłatach stemplowych ma zastosowanie do nowego typu parcelacji art. 5b powołanej ustawy z 1932 r. (wprowadzony powołaną nowelą z dnia 27 października 1932 r.). Przepis ten brzmi:

„Przy parcelacji, prowadzonej z zastosowaniem ustawy niniejszej, opłata stemplowa od pism stanowiących tytuł przejścia własności (art. 52 i 58 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 41, poz. 413), wynosić będzie 1% dla gospodarstwa powstałych w wyniku tej parcelacji, których obszar nie przekroczy 60 wzg. 75 ha (cz. 2 art. 60 ustawy o wykonaniu reformy rolnej), dla pozostałych zaś gospodarstw opłata ta wynosić będzie 2%.

Opłaty stemplowe według stawek ulgowych wyżej wymienionych będą stosowane jedynie w przypadkach sporządzenia najpóźniej do końca 1933 r. pisma stanowiącego tytuł przejścia własności".

Na skutek przytoczonego tylko co art. 5b nie doznają żadnej zmiany tezy, ustalone w wykładniach Nr. 318 i 335 (Nr. 26 Dz. Urz. z 1931 r. i Nr. 6 Dz. Urz. z 1932 r.). W każdym więc przypadku, w którym strony są zdania, że do pisma, stwierdzającego umowę o sprzedaż nieruchomości (art. 52 punkt 1 u. o. s.) nie ma zastosowania stawka normalna w wysokości 4%, przewidziana w ustępie pierwszym art. 58, ale że ma zastosowanie stawka w wysokości 1%, przewidziana bądź w zdaniu pierwszem ustępu trzeciego art. 58 u. o. s. bądź w przytoczonym wyżej art. 5b., lub też, że ma zastosowanie stawka ulgowa w wysokości 2%, przewidziana w tymże art. 5b., należy ustalić, czy przedmiotem sprzedaży jest działka, utworzona przez sprzedawcę drogą parcelacji, przeprowadzonej na podstawie zaświadczenia, wydanego przez wojewodę w myśl art. 1 i 2 powołanej ustawy z dnia 12 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 221). Tylko w razie stwierdzenia, że istnieje warunek tylko co przytoczony, należy zastosować art. 5b (według zasad, podanych niżej w następnych ustępach niniejszej wykładni). Jeżeli zaś parcelacja nie opiera się na wyżej określonem zaświadczeniu wojewody, to mają zastosowanie tezy, podane w powołanych wyżej wykładniach Nr. 318 i 335.

Przy „parcelacji na oddłużenie" (opierającej się na zaświadczeniu wojewody, przewidzianem w art. 1 i 2 powołanej ustawy z dnia 12 marca 1932 r.) należy stosować zasady następujące:

1) Jeżeli działka, będąca przedmiotem sprzedaży, nie przewyższa normy, ustanowionej dla danego rodzaju nieruchomości w art. 50 ustawy o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), to należy — stosując analogicznie zdanie pierwsze ustępu trzeciego art. 58 u. o. s. — wymierzyć opłatę w wysokości 1%.

2) Jeżeli rozmiar działki przewyższa normę, ustanowioną w art. 50 ustawy o wykonaniu reformy rolnej, ale nie przewyższa: a) na obszarze województw: tarnopolskiego, stanisławowskiego, poznańskiego, pomorskiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i wileńskiego 75 ha, b) na pozostałym zaś obszarze Rzeczypospolitej 60 ha — **jeżeli zarazem działka jest poświęcona uprawie roli lub przemysłowi rolnemu,** to stawka opłaty wynosi 1%.

3) W innych przypadkach stawka opłaty wynosi 2%. Jeżeli więc np. przedmiotem sprzedaży jest działka, utworzona przy „parcelacji na oddłużenie", a przeznaczona dla produkcji ogrodniczo - warzywniczej" (art. 50, ustęp 2, ustawy o wyk. ref. roln.), której rozmiar przewyższa 5 ha, albo posiadająca cechy „parceli robotniczej lub urzędniczej przy miastach lub ośrodkach przemysłowych", której obszar przewyższa 1 ha, (art 50, punkt 4, ust. o wyk. ref. roln.) to opłata wynosi 2%.

Stawki ulgowe w wysokości 1% i 2%, wymienione pod 2) i 3), będą stosowane jedynie

w przypadkach, w których pismo, podlegające opłacie stemplowej, sporządzono najpóźniej do końca 1933 r. Po upływie tego terminu opłata w przypadkach 2 i 3 będzie wynosiła 4% (L. D. V. 46981/5/32).

506.

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY

Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego

z dnia 31 października 1932 r.

Nr. 18/V.

w sprawie świadectw przewozowych.

Do
Izb Skarbowych (Wydział IV), Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy), urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych, państwowych wytwórni wódek i rejonowych biur sprzedaży.

W myśl § 225 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10-go września b. r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11.VII. 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) w świadectwa przewozowe mają być zaopatrywane wysyłane luzem (w cysternach, beczkach lub innych naczyniach) przesyłki spirytusu czystego lub skażonego, wyrobów wódczanych, morsów oraz kierowanych do fabryk wódek esencyj, zawierających spirytus, z wyjątkiem prób, a także przesyłki wszelkich wyrobów spirytusowych, wywożonych zagranicę za zwrotem części opłaty od spirytusu, tudzież przesyłki wyrobów wódczanych butelkowych oraz półfabrykatów z fabryk wódek do wolnego obrotu, do wolnych składów lub przesyłki takich wyrobów w obrocie między wolnemi składami.

Z powyższego wynika, że przesyłki gotowych wyrobów monopolowych oraz spirytusu skażonego w butelkach i blaszankach są zwolnione od zaopatrywania ich w świadectwa przewozowe.

O powyższem D. P. M. S. powiadamia, celem niezwłocznego zastosowania, względnie wydania odpowiednich zarządzeń.

Dyrektor:
(—) **J. Kulski.**

507.

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY

Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego

z dnia 3 listopada 1932 r.

Nr. 19/V

w sprawie pobierania opłaty stemplowej przy poświadczaniu dyspozycyj kasowych na kamp. 1932/33 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego oraz wszystkich urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zwraca uwagę, że umieszczone na dyspozycji kasowej zaświadczenie urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych, stwierdzające zgodność drugostronnych danych oraz własnoręczność podpisu przedsiębiorcy gorzelni, podlega opłacie stemplowej w wysokości zł. 5 (pięć) — w myśl ustępu 1 art. 154 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) oraz w myśl zasady, ujawnionej w wykładni 142 (Nr. 11 Dz. Urz. Min. Skarbu z 1928 r.).

Zarazem Dyrekcja uprasza, aby w wypadkach, gdy przedsiębiorca gorzelni będzie dysponował swoje należności na osoby trzecie, była umieszczona dodatkowa opłata stemplowa w kwocie 1 zł., przewidziana art. 111 punkt 2 wymienionej ustawy.

Dyrektor:
(—) **J. Kulski.**

508.

INSTRUKCJA

Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego

z dnia 21 października 1932 r.

o prowadzeniu sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie § 19, p h. i j. rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31-go marca 1932 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 266) zarządza się, co następuje:

O zastępcach i personelu koncesjonarjuszów.

§ 1. Koncesjonarjusze z reguły obowiązani są do osobistego prowadzenia przedsiębiorstwa,

to jest do sprawowania jego zarządu i do stałej w niem obecności w godzinach, kiedy przedsiębiorstwo jest czynne.

§ 2. Koncesjonarjusze są całkowicie odpowiedzialni za czynności zatrudnionych w przedsiębiorstwie zastępców oraz pomocniczego personelu.

§ 3. W przypadkach, kiedy osobiste prowadzenie przedsiębiorstwa byłoby dla koncesjonarjusza niemożliwe, władza, która udzieliła mu koncesji, może zezwolić na poruczenie prowadzenia przedsiębiorstwa zastępcy koncesjonarjusza

§ 4. Zastępstwo może być ustanowione na czas nieograniczony, bądź też na określony okres czasu, a to zależnie od charakteru przeszkód, uniemożliwiających koncesjonarjuszowi osobiste prowadzenie przedsiębiorstwa.

§ 5. Jeżeli koncesjonarjuszem jest osoba prawna, uzyskanie zezwolenia na ustanowienie zastępstwa jest konieczne tylko w przypadkach, kiedy prowadzenie przedsiębiorstwa ma być poruczone osobom innym, niż te, które na podstawie wpisów do rejestrów handlowego, spółdzielni, bądź stowarzyszeń są uprawnione do zarządu majątkiem koncesjonarjusza.

§ 6. Zastępcą koncesjonarjusza może być tylko osoba, dająca gwarancję należytego prowadzenia przedsiębiorstwa oraz, co do której nie zachodzą przeszkody, wynikające z postanowień § 23 rozporządzenia.

§ 7. W celu ustanowienia zastępcy koncesjonarjusz powinien złożyć władzy, która udzieliła mu koncesji, odpowiednie podanie, wymieniając w niem:

a) powody, dla których zastępstwo ma być ustanowione,

b) czas trwania zastępstwa,

c) nazwisko, imię, wiek, zawód i miejsce zamieszkania kandydata na zastępcę.

Jeżeli ubiegającym się o uzyskanie zezwolenia na ustanowienie zastępstwa jest osoba prawna, dane, wyżej pod a) wymienione, nie są wymagane.

§ 8. Po zgodzeniu się przez władzę na ustanowienie zastępcy i na osobę kandydata na zastępcę władza zawiadamia o tem koncesjonarjusza oraz właściwe dla koncesjonarjusza miejsce poboru wyrobów tytoniowych. Równocześnie władza żąda od koncesjonarjusza nadesłania jej do wglądu notarjalnie bądź sądownie zaświadczonego pełnomocnictwa (wraz z jego odpisem) dla zastępcy na prowadzenie przedsiębiorstwa.

§ 9. Po otrzymaniu pełnomocnictwa, władza czyni o zatwierdzeniu zastępcy odpowiednią adnotację na pełnomocnictwie i zwraca je zastępcy koncesjonarjusza, zatrzymując u siebie uwierzytelniony odpis pełnomocnictwa.

§ 10. Koncesjonarjusz, któremu władza zezwoliła na prowadzenie przedsiębiorstwa przez zastępcę, powinien zawiadomić ją o każdej zmianie swego zamieszkania.

§ 11. Odmawiając udzielenia zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa przez zastępcę, bądź uznając pełnomocnictwo, wydane przez koncesjonarjusza jego zastępcy, za niewystarczające, władza powinna zawiadomić o tem koncesjonarjusza.

§ 12. Poruczenie prowadzenia przedsiębiorstwa przez koncesjonarjusza bez zezwolenia na czas chwilowej nieobecności, z powodu choroby, wyjazdu, interesów osobistych i t. p. jednemu z członków rodziny, żyjących z nim we wspólnem gospodarstwie domowem, nie będzie uważane za prowadzenie przedsiębiorstwa przez osobę do tego nie uprawnioną, jeżeli nieobecność koncesjonarjusza nie trwa dłużej niż 7 dni.

§ 13. Koncesjonarjusz, będący osobą prawną, powinien zawiadamiać władzę, która udzieliła koncesji, o każdej zmianie wpisów w rejestrze, składając jej nowy wyciąg z rejestru.

§ 14. Władza, po otrzymaniu zawiadomienia o zmianach rejestru, zawiadamia o nich właściwe dla koncesjonarjusza miejsce poboru wyrobów tytoniowych.

§ 15. Koncesjonarjusze oraz ich zastępcy i cały personel przedsiębiorstwa powinni traktować jego odbiorców uprzejmie, obsługiwać ich z reguły w kolejności przybycia, uwzględniać słuszne ich życzenia i zażalenia, dotyczące jakości wyrobów tytoniowych, ich opakowania, jakoteż sposobu prowadzenia sprzedaży.

§ 16. Kiedy życzenia i zażalenia wielokrotnie są powtarzane przez wielu odbiorców, a dotyczą działalności Polskiego Monopolu Tytoniowego, koncesjonarjusze oraz ich zastępcy powinni zawiadamiać o tem Dyrekcję tego monopolu.

§ 17. Delegowane przez władze Polskiego Monopolu Tytoniowego lub przez nadzorcze władze skarbowe osoby upoważnione są do kontrolowania przedsiębiorstwa, jego ksiąg, zapasów i dokumentów.

§ 18. Koncesjonarjusze oraz ich zastępcy i cały personel przedsiębiorstwa obowiązani są zachowywać się z uprzejmością i należnym szacunkiem w stosunku do władz i osób, pełniących funkcje nadzorcze.

Popieranie przez koncesjonarjuszów interesów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 19. Koncesjonarjusze oraz ich zastępcy powinni dążyć do stałego zwiększania zbytu wyrobów tytoniowych.

§ 20. Koncesjonarjusze oraz ich zastępcy obowiązani są zawiadamiać najbliższe władze skarbowe (urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych, kontrolę skarbową), bądź Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego o wszelkich wiadomych im wypadkach pogwałcenia

przepisów o monopolu tytoniowym, a w szczególności:

a) o sprzedaży bądź przechowywaniu wyrobów tytoniowych przez osoby do tego nieuprawnione,

b) o każdym wypadku poboru wyrobów tytoniowych przez innego koncesjonarjusza nie we właściwem dla niego miejscu poboru,

c) o nielegalnem posiadaniu lub o sprzedaży wyrobów tytoniowych, wprowadzanych do obiegu nie przez Polski Monopol Tytoniowy, jak np. przemycanych z zagranicy, pochodzących z nielegalnej uprawy tytoniu, wyprodukowanych z tytoniu nielegalnie z koncesjonowanej plantacji pobranego i t. p.

§ 21. W przedsiębiorstwach wzbroniona jest sprzedaż wyrobów tytoniowych, niezaopatrzonych znakiem Polskiego Monopolu Tytoniowego (sygnetką, lub etykietą, o ile to dotyczy własnych wyrobów, bądź banderolę, o ile to dotyczy wyrobów importowanych i wyrobów gdańskiego monopolu tytoniowego), nawet, gdyby wyroby takie były nabyte we właściwem miejscu poboru. W tym ostatnim przypadku wyroby powinny być zwrócone do miejsca poboru, które obowiązane jest wydać wzamian takież wyroby należycie opakowane.

§ 22. Wyroby tytoniowe powinny być sprzedawne w takim stanie, w jakim otrzymano je w miejscu poboru. Wszelkiego rodzaju przerabianie lub przyrządzanie wyrobów w celu sprzedaży, jak np. dodawanie obcych składników, sporządzanie mieszanin różnych gatunków tytoniu, bądź tabaki jest wzbronione.

Zapasy wyrobów tytoniowych.

§ 23. Przedsiębiorstwa powinny stale utrzymywać na składzie zapas pokupnych w danej miejscowości wyrobów tytoniowych w ilości, wystarczającej do zupełnego pokrycia zapotrzebowania odbiorców.

Zapas ten we wszystkich przedsiębiorstwach (hurtowych i detalicznych) nie może być mniejszy niż wynosi przeciętny:

a) 2-dniowy zbyt wyrobów tytoniowych danego przedsiębiorstwa, jeżeli znajduje się ono w tem samem osiedlu, co miejsce poboru;

b) 4-dniowy w okresie od 1-go kwietnia do 30-go września i 5 dniowy w okresie od 1-go października do 31-go marca każdego roku zbyt wyrobów tytoniowych danego przedsiębiorstwa, jeżeli znajduje się ono w innem osiedlu, niż miejsce poboru.

Przepisy niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do wyrobów tytoniowych zagranicznych i gdańskich oraz do t. zw. „kolekcji papierosów" i wyrobów tych nie wlicza się do zapasu minimalnego.

§ 24 Dla przedsiębiorstw, znajdujących się w miejscowościach narażonych na perjodycznie powtarzające się w pewnych okresach roku przerwy w komunikacji (powodzie, roztopy, zaspy śnieżne), uniemożliwiające należyte zaopatrzenie się przedsiębiorstw w wyroby tytoniowe, urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych mogą podwyższać określoną w § 23 p. b) normę minimalnego zapasu na dany okres roku do wysokości 7-dniowego zbytu.

§ 25. Przeciętny zbyt dzienny oblicza się w wartości pieniężnej, dzieląc wartość wszystkich pobranych w ciągu ubiegłego roku wyrobów tytoniowych przez 300.

Dla przedsiębiorstw, mających większe obroty w pewnych okresach roku, np. w sezonach: zdrojowym, letniskowym, w czasie perjodycznych wystaw i t. p., minimalny zapas ustala się na te okresy, nie na podstawie wartości rocznego poboru, lecz na podstawie poboru, dokonanego w poprzednim roku w tym samym sezonowym okresie.

§ 26. Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych, stosując się do przepisów §§ 23 — 25, będą ustalały po upływie każdego roku minimalny zapas wyrobów tytoniowych, jakie każde z przedsiębiorstw będzie obowiązane stale utrzymywać na składzie.

Wysokość ustalonego zapasu urzędy te będą notowały w zapisku rewizyjnym (§ 67 i 100).

Do czasu nowego ustalenia przez właściwe urzędy minimalnego zapasu, przedsiębiorstwa obowiązane są posiadać zapas wyrobów tytoniowych nie mniejszy od ustalonego na rok ubiegły.

§ 27. Właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych może nakazać poszczególnym przesiębiorstwom utrzymywanie na składzie określonego zapasu pewnych gatunków wyrobów tytoniowych, których przedsiębiorstwa te nie posiadają, a które, zdaniem urzędu, są potrzebne. To samo dotyczy nowowprowadzonych gatunków.

Przepisy niniejszego paragrafu mają zastosowanie tylko do wyrobów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zwrot, zepsutych, uszkodzonych i nieświeżych wyrobów tytoniowych.

§ 28. Koncesjonarjusze względnie ich zastępcy obowiązani są wyłączać ze sprzedaży wszystkie zepsute, uszkodzone bądź nieświeże wyroby tytoniowe fabrykacji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Za wyroby zepsute uważa się wyroby zamoczone, zapleśniałe, zatęchłe i t. p.

Za wyroby uszkodzone uważa się wyroby, które same, bądź których opakowanie uległo mechanicznemu uszkodzeniu, jak np. zgnieceniu, złamaniu, rozerwaniu, nadgryzieniu przez myszy i t. p.

Za wyroby nieświeże uważa się wyroby, których jakość uległa pogorszeniu przez zbyt długie przechowywanie t. j. takie wyroby, które przekroczyły granicę ich zdatności konserwacyjnej.

§ 29. Należy przyjąć, że wyroby tytoniowe tracą swoją zdatność konserwacyjną po

upływie od oznaczonej na bezpośrednim opakowaniu daty wyprodukowania, 48 miesięcy dla cygar, 12 miesięcy dla tytoni fajkowych i przędzonych (skrętków), 9 miesięcy dla papierosów i tytoni papierosowych, 6 miesięcy dla tabaki, 3 miesięcy dla presówki i 2 miesięcy dla tytoniu do żucia. Przytem miesiąc wyprodukowania nie liczy się.

§ 30. Wyłączone w myśl przepisów § 28, wyroby tytoniowe powinny być przesłane na koszt właściciela do właściwego zakładu sprzedaży z wykazem zwróconych wyrobów oraz z dokładnem, o ile to dotyczy wyrobów zepsutych lub uszkodzonych, podaniem przyczyn, które spowodowały zepsucie lub uszkodzenie oraz czasu i okoliczności, w jakich one nastąpiły.

§ 31. Zakład sprzedaży po otrzymaniu wyłączonych ze sprzedaży wyrobów tytoniowych zawiadamia ich właściciela o otrzymaniu wyrobów i określa w tem zawiadomieniu ich dyskwalifikację (zepsucie lub uszkodzenie, bądź utrata zdatności konserwacyjnej) oraz ustala wysokość należności za zwrócone wyroby tytoniowe w myśl § 19 pkt. e) rozporządzenia.

§ 32. Należność za zwrócone wyroby tytoniowe zostaje koncesjonarjuszowi wyrównana w towarze przez zakład sprzedaży (bezpośrednio lub za pośrednictwem hurtowni), lub zarachowana na poczet dalszych poborów towaru, bądź wypłacona w gotówce przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 33. Zwrot wyrobów wyłączonych ze sprzedaży — powinien być wpisany do księgi składowej (§ 68) względnie poborowej (§ 97) przez odpisanie ich z przychodu.

Lokal hurtowni tytoniowej.

§ 34. Lokal hurtowni i filji hurtowni powinien być łatwo dostępny i w miarę możności położony na parterze. Ma on być przytem tak obszerny, aby wystarczał na należyte ułożenie towaru i,aby wydawanie towaru odbiorcom mogło się swobodnie odbywać.

§ 35. Izby składowe powinny być suche, przewiewne i posiadać znajdującą się w dobrym stanie podłogę drewnianą lub kamienną (betonową, kostkową i t. p.). W celu należytej izolacji łatwo nasiąkających wilgocią wyrobów tytoniowych należy w izbach z kamienną podłogą układać je na drewnianych podkładach.

§ 36. Do przechowywania wyrobów tytoniowych, z wyjątkiem tytoniu do żucia, nie wolno używać izb piwnicznych.

§ 37. Podłogi, ściany, sufity i całe urządzenie hurtowni należy stale utrzymywać w czystości. W izbach składowych nie powinny znajdować się poza wyrobami tytoniowemi żadne inne towary, ani przedmioty o szkodliwym dla wyrobów tytoniowych zapachu, jak np. mydło, śledzie, wyroby skórzane, kiszona kapusta i t. p.

§ 38. Izby składowe hurtowni nie mogą znajdować się w pobliżu kuchen, stajen, ustępów, gnojówek i innych miejsc, z których unoszą się szkodliwe lub cuchnące wyziewy.

Przechowywanie wyrobów tytoniowych w hurtowniach.

§ 39. Wyroby tytoniowe, przeznaczone do hurtowej sprzedaży, wolno przechowywać wyłącznie w lokalu hurtowni lub jej filji.

§ 40. Poszczególne rodzaje wyrobów tytoniowych wymagają właściwego im sposobu przechowywania zgodnie z poniższemi zasadami, do których należy stosować się w miarę, jak na to pozwalają rozmiar i charakter lokalu:

a) Tabaka, tytonie krajane niższego gatunku, jak krajowy, machorka i skrętki lub presówka oraz tytoń do żucia wymagają suchego, chłodnego, łatwo dającego się przewietrzać lokalu. Wyroby te mogą być umieszczane wspólnie w jednej izbie, należy je jednak układać każdy osobno.

b) Przednie tytonie do palenia i papierosy wymagają zupełnie suchego, dającego się przewietrzać, chłodnego, nieogrzewanego lokalu. Wyroby te należy również, w razie przechowywania ich we wspólnym lokalu, układać każdy osobno.

c) Cygara wymagają zupełnie suchego, dającego się przewietrzać i ciepłego lokalu. Należy dążyć do utrzymania w składach cygar równej temperatury, nie spadającej nawet w zimie poniżej 10° C.

d) Ekstrakt tytoniowy w puszkach należy przechowywać w miejscu suchem i chłodnem, w temperaturze nie niższej jednak od 0° C i w odosobnieniu od innych wyrobów. Puszek z ekstraktem nie wolno otwierać lub pozbawiać fabryczngo zamknięcia.

Przy przechowywaniu wyrobów tytoniowych na składzie baczyć należy, aby nie były wystawiane na bezpośrednie działanie promieni słonecznych lub ciepła, promieniującego z instalacji do ogrzewania lokalu.

§ 41. Wyroby, wyjęte ze skrzyń lub worków, powinny być układane w drewnianych szafach lub na półkach. Półki powinny być zabezpieczone od strony ściany drewnianą osłoną. Wyroby tytoniowe należy układać w szafach lub na półkach, dzieląc je na grupy, wymagające tych samych przy przechowywaniu warunków, podanych w § 40, w obrębie grup zaś, porządkując wyroby w sposób przejrzysty według poszczególnych gatunków. Worki z paczkami tytoniu krajanego mogą być układane w warstwy, najwyżej po 8 worków jeden na drugim, worki zaś ze skrętkami — najwyżej po 5 worków jeden na drugim.

Otwieranie w hurtowni bezpośrednich opakowań (kasetek, pudełek, paczek), zawierających wyroby tytoniowe, z wyjątkiem cygar w opakowaniach po 100 sztuk, jest wzbronione.

Pobór wyrobów tytoniowych przez hurtownie.

§ 42. Hurtownik pobiera wyroby tytoniowe wyłącznie w wyznaczonym mu zakładzie sprzedaży wyrobów tytoniowych. W wyjątkowych wypadkach hurtownia może zakupić wyroby tytoniowe, będące w posiadaniu innej likwidującej się hurtowni (§ 20 rozporządzenia). Każdy inny sposób pobierania wyrobów tytoniowych jest wzbroniony.

§ 43. W celu dokonania poboru wyrobów tytoniowych hurtownik wypełnia na urzędowych formularzach dwa jednobrzmiące zamówienia, w sposób wskazany przez rubryki formularza. Formularze należy kupować za gotówkę w miejscu poboru po ustalonej przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego cenie.

Oba egzemplarze zamówienia mają być zaopatrzone kolejnym numerem (począwszy od Nr. 1 w każdym roku budżetowym) i własnoręcznie podpisane przez koncesjonarjusza lub jego zastępcę. Zamówienie powinno być napisane wyraźnie i czytelnie, atramentem, ołówkiem chemicznym lub pismem maszynowem; niezbędne poprawki muszą być dokonane wyraźnie (przez przekreślenie dawnego tekstu i nadpisanie nowego) i omówione w uwadze osobno podpisanej.

Egzemplarze zamówień, zepsute lub niezdatne do użytku, należy zniszczyć.

Wpłata przez hurtowników należności za wyroby tytoniowe.

§ 44. Hurtownicy nabywają wyroby tytoniowe za gotówkę lub na kredyt.

Sposób uzyskania i korzystania z kredytu normują osobne przepisy.

§ 45. Należność za pobrany towar hurtownicy powinni wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na rachunek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego lub właściwego zakładu sprzedaży. Przy wpłatach hurtownicy powinni posługiwać się specjalnemi blankietami, wydawanemi w miejscach poboru za ustaloną przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego opłatą.

§ 46. Jako dowód uskutecznienia wpłaty dołącza się do zamówienia „potwierdzenie dla wpłacającego", wydane przez urząd pocztowy lub oddział P. K. O. Gdy dołączone do zamówienia „potwierdzenie dla wpłacającego" nasuwa kierownikowi zakładu sprzedaży jakiekolwiek wątpliwości pod względem swej autentyczności lub wiarogodności, zakład zatrzymuje je, sprawdza natychmiast, czy wpłata rzeczywiście została dokonana i wydaje towar dopiero po stwierdzeniu, że cała oznaczona w potwierdzeniu kwota we właściwym terminie rzeczywiście została wpłacona.

§ 47. Przy dokonywaniu wpłat, jak również przy wszystkich czynnościach, związanych z poborem wyrobów tytoniowych, koncesjonarjusze i osoby, upoważnione przez nich do poboru towaru, powinny stosować się do zarządzeń i wskazówek kierownika zakładu sprzedaży, zgodnych z niniejszemi przepisami.

§ 48. Na poczet należności za zamawiane wyroby będą zaliczane kwoty, należące się hurtownikowi od Polskiego Monopolu Tytoniowego, jak np. należności z tytułu zbędnie lub niesłusznie dokonanych wpłat (nadpłaty przy zamówieniach, mylnie obliczony rabat), należności za zwrócone wyroby tytoniowe i t. p. W wypadkach tych hurtownik powinien dołączać do zamówień wystawione przez właściwe władze zaświadczenia o istnieniu tych należności, o ile zakład nie może ich ustalić na podstawie własnych ksiąg i dokumentów.

§ 49. Z wyjątkiem wypadków, wyraźnie w przepisach przewidzianych, zakładom sprzedaży nie wolno przyjmować od koncesjonarjusza jakichkolwiek należności w gotówce, a Polski Monopol Tytoniowy nie ponosi żadnej odpowiedzialności za wpłaty, dokonane wbrew przepisom niniejszego paragrafu.

Wykonywanie zamówień.

§ 50. Kierownik zakładu sprzedaży, po otrzymaniu zamówienia hurtowni, złożonego osobiście, bądź nadesłanego pocztą, oddaje je, po uprzedniem przejrzeniu, właściwemu urzędnikowi do sprawdzenia. Zamówienie może, za zgodą odbiorcy, ulec zmianie pod względem ilości, jak i rodzaju zamówionego towaru.

§ 51. Zakład sprzedaży obowiązany jest do sprzedania hurtownikowi każdej ilości zamówionych wyrobów tytoniowych, z wyjątkiem gatunków, wyłączonych ze sprzedaży w danym okręgu. Zakład sprzedaży może jednak, w celu równomiernego zaspokojenia potrzeb wszystkich przydzielonych hurtowni, przeprowadzać rozdział posiadanego zapasu pewnych gatunków w stosunku do poprzednich poborów hurtowni, jeśli zapas tych gatunków jest za szczupły do natychmiastowego zaspokojenia całego zapotrzebowania, a uzupełnienie zapasu zakładu sprzedaży nie może nastąpić niezwłocznie.

§ 52. Hurtownik obowiązany jest do pobierania zamówionych wyrobów tytoniowych w oryginalnych zewnętrznych opakowaniach, jeżeli ilość poszczególnego gatunku wynosi więcej, niż połowę zawartości oryginalnego opakowania zewnętrznego (skrzynia, worek). Ilości, niedosięgające tej normy, może zapakować we własne skrzynie, worki i t. p.

§ 53. W wyniku dokonanego sprawdzenia zamówienia może okazać się nadpłata lub niedobór, które potrąca się lub wyrównywa przy nabliższem zamówieniu. Przy zamówieniach kredytowych niedobór jest wogóle niedopuszczalny, przy gotówkowych zaś nie może przekraczać kwoty 50 zł.

§ 54. Po dokładnem sprawdzeniu w zamówieniu obliczeń, pokrycia należności i udokumentowania tego pokrycia, zamówiony towar

przygotowuje się do wydania. Towar może być wydany hurtownikowi lub osobie, przez niego upoważnionej, dopiero po ponownem stwierdzeniu przez urzędnika zakładu sprzedaży, że przygotowane do wydania wyroby tytoniowe odpowiadają zamówieniu. Odbiór towaru powinien być stwierdzony podpisem osoby odbierającej na oryginale zamówienia. Wtórnik zamówienia uzgadnia się z ewentualnie poprawionym oryginałem (co zostaje stwierdzone przez podpisanie i umieszczenie urzędowej pieczęci) i wręcza się hurtownikowi lub jego zastępcy, albo przesyła się mu pocztą. Na podstawie wtórnika hurtownik lub osoba upoważniona przelicza i odbiera towar.

§ 55. W razie stwierdzenia różnicy między oryginałem a wtórnikiem zamówienia już po odebraniu zamówionego towaru, miarodajny jest oryginał zamówienia lub — w braku tego — zapisy w księgach zakładu sprzedaży.

Jeżeli poboru nie dokonywa sam hurtownik lub jego zastępca, ani inna upoważniona do tego osoba, lecz wyroby zostały wysłane pocztą lub koleją, wówczas okoliczność tę zaznacza się w rubryce zamówienia, przeznaczonej na pokwitowanie z odbioru, a wtórnik zamówienia przesyła się hurtownikowi pocztą.

§ 56. Hurtownik może być obecny przy wydawaniu towaru, ma prawo przeliczyć go, względnie przeważyć i otworzyć oryginalne opakowania zewnętrzne w celu przekonania się o ich zawartości. Żadne reklamacje, zgłoszone po potwierdzeniu odbioru przez hurtownika lub działającego w jego imieniu upoważnionego odbiorcę, nie będą uwzględniane.

§ 57. Przy pocztowych i kolejowych przesyłkach towaru (przesyłki takie są dokonywane na życzenie, rachunek i ryzyko hurtownika), reklamacje z powodu braków lub uszkodzenia zawartości w nienaruszonych opakowaniach oryginalnych (z nietkniętą etykietą fabryczną) mogą być tylko wtedy uwzględniane, jeżeli niema żadnej wątpliwości, że braki lub uszkodzenia powstały z winy Polskiego Monopolu Tytoniowego, a nie zostały spowodowane przez przedsiębiorstwo przewozowe lub w czasie przewozu (kradzież, zamoczenie, uszkodzenie mechaniczne i t. p.) i jeżeli braki te lub uszkodzenia zostaną stwierdzone protokólarnie przy otwarciu opakowania, dokonanem w obecności organu kontroli skarbowej.

Osoby uprawnione do poboru towaru dla hurtowni.

§ 58. Hurtownicy mogą dokonywać poboru wyrobów tytoniowych bądź osobiście, t. j. gdy do zakładu sprzedaży zgłasza się sam koncesjonarjusz lub jego zastępca, bądź za pośrednictwem osób z personelu hurtowni lub ekspedytorów.

§ 59. Osoby, należące do personelu hurtowni, zgłaszające się do zakładu sprzedaży w celu pobrania towaru, powinny przedstawić pełnomocnictwo bądź do jednorazowego, bądź do stałego odbioru wyrobów tytoniowych. Pełnomocnictwo takie, wystawione przez koncesjonarjusza lub jego zastępcę, powinno być sporządzone lub poświadczone rejentalnie bądź sądownie, albo też zeznane protokólarnie przed kierownikiem zakładu sprzedaży w obecności dwóch świadków.

§ 60. Ekspedytor powinien, stosownie do przepisów art. 5 pkt. c) ustawy z dnia 1-go czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) uzyskać uprzednio we właściwej izbie skarbowej zezwolenie na przyjmowanie do przesyłki i przewożenia wyrobów tytoniowych, zamówionych przez hurtownię. Ekspedytor, występujący w imieniu hurtownika, powinien ponadto wykazać się rejentalnem upoważnieniem.

§ 61. Wszelkie pełnomocnictwa do odbioru towaru powinny być w oryginale bądź w uwierzytelnionym odpisie przechowywane w zakładzie sprzedaży.

Dostawa wyrobów tytoniowych do hurtowni.

§ 62. Hurtownicy dostawiają pobrane w zakładzie sprzedaży wyroby tytoniowe do lokalu hurtowni na własny koszt i ryzyko.

§ 63. Osoba, przewożąca zakupiony towar, legitymuje się wtórnikiem zamówienia lub pisemnem upoważnieniem koncesjonarjusza.

§ 64. Odbiorca wyrobów tytoniowych powinien dbać o to, aby, tak przy załadowaniu pobranych wyrobów tytoniowych, jak i w czasie przewozu ich do hurtowni lub też do stacji pocztowej lub kolejowej, wyroby nie zostały uszkodzone lub nie uległy zepsuciu. Służące do przewozu wozy, samochody i t. p. powinny być czysto utrzymane i zaopatrzone w nieprzemakalne osłony (brezenty, plandeki, płachty impregnowane).

§ 65. Rzucanie skrzyń i worków przy załadowaniu i wyładowaniu, deptanie po workach i przymocowywanie ich łańcuchami, a nawet zbyt silne uciskanie ich sznurami, oraz siadanie na workach z tytoniem jest wzbronione. Zabrania się też przewozić wyroby tytoniowe razem z takiemi towarami, które mogą wywrzeć szkodliwy wpływ na tytoń.

Odbiorca powinien stosować się do poleceń urzędników zakładu sprzedaży, wydanych zgodnie z niniejszemi przepisami w celu ochrony wyrobów tytoniowych w czasie przewozu.

§ 66. Odbiorcy wyrobów tytoniowych mogą wszelkie swoje zażalenia i życzenia związane z poborem wpisywać do „książki zażaleń", znajdującej się u kierownika zakładu sprzedaży, który obowiązany jest wydać ją na każde żądanie zainteresowanego. Zażalenia lub życzenia kupujących kierownik zakładu przedstawia natychmiast Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w odpisie wraz z wyjaśnieniem lub opinją.

Księgi rachunkowe i rewizyjne w hurtowniach.

§ 67. Hurtownie tytoniowe, zarówno jak ich filje, obowiązane są prowadzić księgę składową i księgę kontową według załączonych wzorów (załączniki 1 i 2), a ponadto powinny one przechowywać zapisek rewizyjny, do którego organ nadzorczy wpisuje wyniki przeprowadzonej kontroli lub lustracji przedsiębiorstwa i wydane polecenia.

§ 68. Księga składowa służy do zapisywania przychodu i rozchodu wyrobów tytoniowych.

Pozycje przychodu wpisuje się do księgi po lewej stronie według wtórników dokonanych zamówień (w filjach hurtowni — według zestawień gatunków, wydanych przez hurtownię). Wciągnięcie przychodu do księgi następuje w dniu, w którym towar wpłynął do hurtowni tytoniowej lub jej filji. Każda pozycja przychodu księgi składowej w hurtowni powinna być udowodniona wtórnikiem zamówienia, w filjach zaś zestawieniem gatunków wyrobów tytoniowych, wydanem przez macierzystą hurtownię.

Wyroby tytoniowe, nabyte od innej hurtowni (§ 20 rozporządzenia), zapisuje się do księgi składowej na przychód na podstawie zestawienia tych wyrobów tytoniowych, sporządzonego przez organ kontroli skarbowej.

Po prawej stronie księgi składowej wpisuje się rozchody hurtowni sumarycznie za każdy dzień.

Towar, wydany swej filji, zapisuje hurtownia w księdze składowej na podstawie zestawienia gatunków, jako osobną pozycję rozchodową, w której zarachowuje pełny swój rabat, otrzymany w zakładzie sprzedaży.

§ 69. Księga kontowa służy do zapisywania tranzakcyj z detalistami.

W księdze kontowej hurtownie tytoniowe, zarówno jak ich filje, otwierają dla każdego z detalistów, pobierających wyroby tytoniowe z danej hurtowni, oddzielne konto. Hurtownie, posiadające wspólny rejon, nie mają obowiązku otwierania oddzielnych kont w księdze kontowej dla detalistów, którzy tego wyraźnie od hurtowni nie żądają. Pobory niestałych odbiorców hurtownie takie mają notować na zbiorowe konto, prowadzone w księdze zbiorowej odbiorców według załączonego wzoru (załącznik 5).

Jako uzupełnienie księgi kontowej należy prowadzić imienny skorowidz detalistów.

Dla każdej swej filji hurtownia prowadzi odrębne konto.

§ 70. Księgę składową i konta w księdze kontowej hurtownia zamyka w końcu każdego miesiąca. Zamknięcie polega na wprowadzeniu sumy przychodu i rozchodu w księdze składowej oraz sumy poboru każdego detalisty (i swej filji) w księdze kontowej. Po miesięcznem zamknięciu księgi składowej, przenosi się różnicę przychodu z rozchodem (pozostałość) z jednego miesiąca jako pierwszą pozycję do przychodu na następny miesiąc. Zamknięcie miesięczne należy przeprowadzić najdalej do dnia 5-go następnego miesiąca.

§ 71. Hurtownie obowiązane są na każdy rok kalendarzowy założyć nową księgę składową i kontową, osobno dla siebie i dla każdej swej filji. Z końcem każdego roku kalendarzowego organa kontroli skarbowej przeprowadzają w hurtowniach inwentaryzację zapasów wyrobów tytoniowych. Zapas wyrobów, uzgodniony z księgą składową i kontową, wpisuje się jako pierwszą pozycję przychodu do nowozałożonej księgi składowej.

§ 72. Księgi składowe i kontowe oraz zapiski rewizyjne mają być paginowane i parafowane przez właściwy organ kontroli skarbowej. Wpisy do powyższych ksiąg, jak również do zestawień gatunków wyrobów tytoniowych, muszą być wyraźne i czytelne; uskutecznia się je tylko atramentem lub chemicznym ołówkiem. Konieczne zmiany i poprawki przeprowadza się tylko w ten sposób, aby przekreślony tekst pierwotny pozostał czytelny. Każdą zmianę lub poprawkę osoba zmieniająca lub poprawiająca potwierdza własnym podpisem.

§ 73. Zakończone i z upływem każdego roku zamknięte księgi, jak również zamówienia i zestawienia wydanych gatunków wyrobów tytoniowych sprzedawcy wyrobów tytoniowych obowiązani są przechowywać u siebie przez przeciąg 3-ch lat, licząc od daty ich zakończenia, względnie wystawienia.

Hurtownie powinny pośredniczyć w dostarczaniu detalistom książek poborowych (§ 97).

Sprzedaż wyrobów tytoniowych przez hurtowników detalistom.

§ 74. Hurtownie mają prawo i obowiązek sprzedawać wyroby tytoniowe wszystkim przydzielonym do nich detalistom (bezpośrednio lub za pośrednictwem swoich filji).

Hurtownie, mające wspólny rejon z innemi hurtowniami, mają prawo i obowiązek sprzedawać wyroby tytoniowe wszystkim detalistom ze wspólnego rejonu.

Ponadto każda hurtownia ma prawo i obowiązek sprzedawać wyroby tytoniowe statkom, które zatrzymały się w pobliżu hurtowni, i oddziałom wojskowym, przebywającym czasowo na ćwiczeniach w pobliżu hurtowni, o ile zgłaszający się po wyroby tytoniowe dla statku lub oddziału wojskowego wykaże się posiadaną koncesją.

Sprzedaż wyrobów tytoniowych przez hurtownię detalistom z obcego rejonu, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w poprzednim ustępie, jest wzbroniona.

§ 75. Hurtownie tytoniowe, zarówno jak ich filje, muszą być otwarte w dni powszednie dla obsługi detalistów w czasie ogólnie obowiązujących w danej miejscowości godzin handlu.

§ 76. Hurtownie mogą otwierać filje tylko w obrębie swego rejonu, po uzyskaniu na to zezwolenia i zatwierdzeniu lokalu przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 77. Hurtownie, zarówno jak ich filje, obowiązane są sprzedawać wyroby tytoniowe detalistom po cenie taryfowej, z potrąceniem rabatu, właściwego dla każdego rodzaju przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 78. Hurtownie powinny bezwzględnie przestrzegać zasady, aby wszyscy odbiorcy przy wydawaniu towaru, zwłaszcza gatunków pokupnych, byli jednakowo traktowani. Jeżeli hurtownik posiada jednocześnie koncesję na sklep tytoniowy, wówczas dla tego sklepu wolno mu pobrać z własnej hurtowni najwyżej ¼ część wyrobów tytoniowych w gatunkach, nabytych każdorazowo w zakładzie sprzedaży.

§ 79. Hurtownie tytoniowe, zarówno jak ich filje, powinny wydawać wyroby tytoniowe detalicznym sprzedawcom na miejscu w lokalu hurtowni, mogą też przesyłać je koleją, pocztą i t. p.

§ 80. Legitymacją uprawniającą do poboru, przy odbiorze wyrobów tytoniowych na miejscu w hurtowni, jest książka poborowa (§ 97), którą każdy detalista powinien posiadać i przedstawiać przy każdorazowym poborze towaru w hurtowni lub w jej filji, w celu wpisania do niej przychodu wyrobów tytoniowych i potwierdzenia wydania towaru przez hurtownię lub filję.

Pobory wyrobów tytoniowych, dokonywane przez detalistów, mają być wpisywane przez hurotwnię lub jej filję do kisażek poborowych bezpośrednio po wydaniu towaru, przyczem każdorazowy pobór winien być potwierdzony własnoręcznie podpisem pracownika hurtowni, wydającego towar.

§ 81. Przy poborze wyrobów tytoniowych przez detalistów na miejscu w hurtowni lub filji nie wolno wydać towaru detaliście bez wpisania poboru do książki poborowej.

W wyjątkowych, uzasadnionych wypadkach (np. zniszczenie, zgubienie książki poborowej i t. p.) hurtownia (filja) może wydać detaliście towar bez wpisania do książki poborowej. Okoliczność tę należy wówczas przy wpisywaniu tego poboru do księgi kontowej zaznaczyć w uwadze, a wpis do książki poborowej uzupełnić przy następnym najbliższym poborze towaru przez detalistę.

§ 82. Przy wysyłce wyrobów tytoniowych detalistom koleją, pocztą i t. p. pozycje przychodu w książce poborowej wpisywać mają sami detaliści, hurtownicy zaś stwierdzają przy najbliższym osobistym poborze, najpóźniej jednak co miesiąc, zgodność przychodów w książkach poborowych detalistów z księgą kontową hurtowni.

§ 83. Dokonane przez detalistę w książce poborowej zamknięcia miesięczne hurtownia (filja) sprawdza i porównywa z sumami w księdze kontowej najpóźniej do dnia 15-go następnego miesiąca. Hurtownie tytoniowe posiadające wspólny rejon, obowiązane są sprawdzać zamknięcia miesięczne w książkach poborowych tylko stałych swych odbiorców, dla których otwarte zostały odrębne konta w księdze kontowej (§ 69).

§ 84. Przy wydawaniu wyrobów tytoniowych detalistom hurtownie, zarówno jak ich filje, oprócz wpisania poboru do książki poborowej, powinny sporządzić zestawienie wydanych gatunków wyrobów tytoniowych w dwóch egzemplarzach według załączonego wzoru (załącznik 3).

W zestawieniu tem wpisuje się oddzielnie wszystkie taryfowe gatunki wydanych detaliście wyrobów tytoniowych z wyszczególnieniem ilości. Jeden egzemplarz zestawienia otrzymuje bezpłatnie detalista jako dowód, potwierdzający odnośną pozycję książki poborowej, drugi zaś egzemplarz pozostaje w hurtowni (w filji) dla udowodnienia odnośnej pozycji księgi kontowej. W egzemplarzach zestawień, które pozostają w hurtowni (filji), może być, obok ilości każdego wydanego gatunku, wymieniona również cena, należna kwota, łączna suma poszczególnych pozycyj, potrącony rabat i kwota netto.

§ 85. Analogicznie do przepisów §§ 64 i 65 hurtownie powinny zwracać uwagę, aby pobierane przez detalistów wyroby tytoniowe były przez nich należycie zabezpieczone przed zepsuciem w czasie przewozu do miejsca detalicznej sprzedaży (należyte opakowanie, odpowiednie środki przewozowe).

§ 86. Hurtownie tytoniowe mogą żądać od detalistów zwrotu kosztów opakowania, zarachowanego hurtowniom przez zakład sprzedaży, tylko za jednostki (skrzynie lub worki), które faktycznie wydały detalistom wraz z towarem.

§ 87. Hurtownie nie mogą żądać od detalistów pobierania skrzyń lub worków wtedy, gdy detalista dostarczy własne opakowanie. Wyjątek stanowi wypadek, gdy detalista pobiera wyroby tytoniowe jednego gatunku w ilości, przekraczającej połowę zawartości oryginalnej jednostki opakowania (skrzyni, worka). Detalista obowiązany jest wówczas do przyjęcia tych wyrobów w oryginalnem opakowaniu.

Zbiorowy pobór wyrobów tytoniowych przez detalistów.

§ 88. Hurtownie tytoniowe mogą wydawać towar, przeznaczony dla kilku przydzielonych do hurtowni detalistów zbiorowo na ręce jednego z nich. Za legitymację, uprawniającą tego detalistę do poboru wyrobów tytoniowych dla poszczególnych detalistów, służą wtedy ich książki poborowe. Zainteresowani detaliści sporządzają zamówienia (zaopatrzone w datę i pod-

pis) na piśmie i wręczają je wraz z książką poborową detaliście, pośredniczącemu w poborze. Detalista ten, po pobraniu towaru, dokonywa jego rozdziału według otrzymanych zamówień, zwraca książki poborowe z wpisanym przez hurtownię poborem i doręcza wydane przez nią zestawienia gatunków wyrobów tytoniowych.

§ 89. Zbiorowy pobór wyrobów tytoniowych może być dokonywany też bez osobistego zwracania się do hurtowni (lub filji) jednego z detalistów. Hurtownia (filja) może przesyłać pod jego adresem koleją lub pocztą i t. p. zamówiony przedtem towar, dołączając do przesyłki dla każdego z zamawiających detalistów zestawienie wydanych gatunków wyrobów tytoniowych.

Odbiorca przesyłki dokonywa rozdziału wyrobów na podstawie tych zestawień, poszczególni zaś detaliści obowiązani są pobrane ilości zanotować w książce poborowej. Zgodność wpisów sprawdza hurtownia w sposób, podany w § 82.

Sklepy tytoniowe z prawem odprzedaży.

§ 90. Sklepy tytoniowe z prawem odprzedaży (§ 8 rozporządzenia) pobierają wyroby tytoniowe dla zaopatrywania innych detalistów w hurtowni, do której są przydzielone, za rabatem, im przysługującym, mają zaś prawo zaopatrywać w wyroby tytoniowe tylko detalistów, przydzielonych do tej samej, co dany sklep hurtowni i udzielać im rabatu w wysokości, ustalonej w drodze wzajemnego porozumienia pomiędzy koncesjonarjuszem sklepu i zaopatrywanemi przez niego detalistami.

§ 91. W zakresie wykonywania hurtowej sprzedaży, w sklepach tytoniowych z prawem odprzedaży obowiązują przepisy, wydane dla hurtowni tytoniowych, z tą zmianą w zakresie księgowości, że sklepy te nie mają obowiązku prowadzenia księgi składowej i kontowej, lecz tylko księgę zbiorową odbiorców (załącznik 5) na podstawie wydawanych zestawień, i że nie mają obowiązku sprawdzania zamknięć miesięcznych w książkach poborowych odbiorców (§ 83).

Wynagrodzenie hurtowników.

§ 92. Wynagrodzenie hurtownika, przypadające mu za prowadzenie hurtowni, stanowi różnica między przyznanym mu rabatem, jaki otrzymuje od ceny taryfowej pobranych wyrobów tytoniowych, a rabatem, który przysługuje odbiorcom.

Jeżeli hurtownik posiada koncesję na sklep tytoniowy, wówczas wynagrodzenie jego zwiększa się o rabat detaliczny, uzyskiwany od wyrobów tytoniowych, sprzedawanych w tym sklepie.

Detaliczna sprzedaż wyrobów tytoniowych.

§ 93. Detaliści obowiązani są sprzedawać wyroby tytoniowe konsumentom po cenie taryfowej w ilości, nieprzekraczającej norm, ustalonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 17-go listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 856).

§ 94. Wyroby tytoniowe w detalu mają być z reguły sprzedawane w oryginalnych bezpośrednich opakowaniach, zaopatrzonych etykietą monopolową, lub, o ile to dotyczy wyrobów importowanych i gdańskiego monopolu tytoniowego, banderolą.

W drodze wyjątku od tego postanowienia dozwala się sprzedaży:

a) wszystkich papierosów i cygar Polskiego Monopolu Tytoniowego, z wyjątkiem papierosów pakowanych w t. zw. „kolekcje" i papierosów odnikotynowanych — na sztuki,

b) skrętków — na sztuki, bądź w połówkach z przecięciem w miejscu znaku fabrycznego (cena sprzedażna połówki skrętka wynosi połowę ceny za całość),

c) tytoniu do żucia — na sztuki,

d) presówki i tabaki — na wagę.

Do sprzedawania papierosów i cygar na sztuki detaliście wolno otwierać tylko jedno opakowanie poszczególnego gatunku i używać do tego celu największych z posiadanych na składzie opakowań.

Do ważenia sprzedawanych na wagę wyrobów tytoniowych należy używać wag i odważników, odpowiadających istniejącym w tej mierze przepisom. Odważanie powinno się odbywać w obecności kupującego.

Po wyprzedaniu zawartości pudełek należy je niszczyć przez oderwanie pokrywki (wieczka, klapki).

§ 95. Przy sprzedaży cygar na sztuki detalista powinien na żądanie kupującego zezwolić na wybór cygar z opakowań otwartych. Detaliście wolno w tym celu posiadać po jednem otwartem opakowaniu cygar tego samego gatunku, jednak różnych odcieni, jak claro, colorado, maduro. Konsumentowi jednak nie wolno dotykać i ugniatać cygar podczas wybierania.

§ 96. Przy wysyłce towaru dla zamiejscowych konsumentów detalista do ceny taryfowej może doliczyć tylko rzeczywiste własne koszty opakowania i przesyłki. Wyroby, których sprzedaż jest dozwolona tylko w pewnych określonych okręgach (co zaznaczone jest w obowiązującym cenniku), nie mogą być wysyłane poza te okręgi.

Pobór wyrobów tytoniowych przez detalistów.

§ 97. Detaliści powinni przy poborze wyrobów tytoniowych składać w miejscu poboru książkę poborową, ustalonego wzoru (zał. 4). W książki poborowe detaliści mogą zaopatrywać się za pośrednictwem hurtowni, do których są przydzieleni.

Dla ułatwienia orjentacji w wysokości rabatów, okładka książki poborowej dla przedsiębiorstw domowej sprzedaży wyrobów tyto-

niowych ma być koloru czerwonego, dla innych detalicznych przedsiębiorstw — zielonego.

§ 98. Pożądane jest, aby detaliści składali hurtowniom (filjom, lub sklepom z prawem odprzedaży) wraz z książką poborową pisemne zamówienia, opatrzone datą i podpisem koncesjonarjusza lub jego zastępcy. Na żądanie detalisty zamówienia te wraz z zestawieniem wydanych gatunków wyrobów tytoniowych i książką poborową powinny mu być zwrócone. Zamówienia te służyć mogą detaliście jako dowód, czy miejsce poboru zaopatruje go należycie w wyroby tytoniowe. W tym celu detalista może żądać od zaopatrującego w towar wydania na piśmie, zaopatrzonem w podpis i pieczęć (firmę), potwierdzenia, ustalającego, które z żądanych wyrobów tytoniowych nie zostały mu wydane. Pobór wyrobów tytoniowych w hurtowniach, prowadzonych przez Polski Monopol Tytoniowy we własnym zarządzie, odbywa się w ten sam sposób, jak w koncesjonowanych hurtowniach, z tą tylko różnicą, że odbierający towar potwierdza hurtowni odbiór na zestawieniu pozostającem w hurtowni.

§ 99. Książka poborowa stanowi wyciąg z konta detalisty z księgi kontowej miejsca poboru, z dodaniem rubryki „potwierdzenie wydania towaru przez miejsce poboru".

Detaliczni sprzedawcy wyrobów tytoniowych przeprowadzają w książkach poborowych z końcem każdego miesiąca zamknięcie, które przedstawiają w miejscu poboru w celu uzgodnienia z prowadzoną tam księgą kontową.

§ 100. Detaliści powinni posiadać i przechowywać zapisek rewizyjny, analogiczny do przewidzianego w § 67. Przepisy §§ 72 i 73 mają zastosowanie również do książek poborowych i zapisków rewizyjnych detalistów.

§ 101. Przy odbiorze wyrobów tytoniowych należy towar dokładnie sprawdzić według gatunku, jednostek opakowania i ilości (wagi) i porównać z zestawieniem wydanych gatunków wyrobów tytoniowych, gdyż hurtownia (filja hurtowni, sklep z prawem odprzedaży) nie ma obowiązku uwzględniania późniejszych reklamacyj.

Dostawa wyrobów tytoniowych z hurtowni.

§ 102. Detaliści obowiązani są baczyć na to, aby pobrane przez nich w miejscu poboru wyroby tytoniowe, należycie były zabezpieczone przed zepsuciem w czasie przewozu do miejsca detalicznej sprzedaży; powinni więc dbać, aby towar był należycie opakowany i aby do przewozu użyte były odpowiednie środki przewozowe. Przepisy §§ 62 — 65 mają analogiczne zastosowanie do detalistów. Detaliści powinni stosować się do zaleceń, wydanych w tym względzie przez hurtownie zgodnie z niniejszemi przepisami.

Przechowywanie wyrobów tytoniowych przez detalistów.

§ 103. Detaliści, podobnie jak hurtownicy, powinni dbać o należyte przechowywanie wyrobów tytoniowych. W szczególności mają uważać, aby wyroby nie były narażane na działanie wilgoci i obcych, szkodliwych dla nich zapachów, nie pokrywały się kurzem i nie były wystawiane na bezpośrednie działania promieni słonecznych lub ciepła, promieniującego z instalacji do ogrzewania lokalu.

Przepisy § 40 i ustępu pierwszego § 41 mają zastosowanie również do detalistów w ich zakresie działania.

§ 104. Koncesjonarjusz sklepu tytoniowego, posiadającego okno wystawowe, obowiązany jest do umieszczenia w oknie dla celów reklamowych na widocznem miejscu wyrobów tytoniowych lub próżnych bezpośrednich opakowań.

Sprzedaż detaliczna poza stałem miejscem.

§ 105. Kontrola skarbowa może zezwalać detalistom na sprzedawanie wyrobów tytoniowych i poza obrębem stałego miejsca sprzedaży, gdy chodzi o sprzedaż wyrobów tytoniowych na terenie lokalnych obchodów publicznych, zabaw i innych tym podobnych imprez, nietrwających jednak dłużej, niż jeden dzień. Jeśli takiej jednodniowej sprzedaży wyrobów tytoniowych podejmuje się osoba, nieposiadająca koncesji, jak również, jeśli ta czasowa sprzedaż wyrobów tytoniowych będzie trwała dłużej, niż jeden dzień, wówczas wymagana jest odrębna koncesja, którą nadaje urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych.

Czas handlu w sklepach tytoniowych.

§ 106. Sklepy tytoniowe muszą być otwarte każdego dnia, w którym dozwalają na to przepisy władz administracji ogólnej.

Koncesjonarjusz niema obowiązku osobistego wykonywania sprzedaży wyrobów tytoniowych w dni świąteczne swego wyznania, lecz może wykonywać sprzedaż przez zastępcę, zatwierdzonego na te dni przez właściwą władzę skarbową.

Co do godzin otwierania i zamykania lokalu i czasu prowadzenia handlu sklepy tytoniowe mają stosować się do ogólnych przepisów, jakie dla danej miejscowości zostały wydane przez właściwą władzę administracji ogólnej.

Domowa sprzedaż wyrobów tytoniowych.

§ 107. W przedsiębiorstwach domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych wyroby te powinny być przechowywane w przeznaczonych do tego oszklonych szafkach lub skrzynkach, zaopatrzonych w napis: „Domowa sprzedaż wyrobów tytoniowych". Ze skrzynki tej lub szafki sprzedaje się wyroby tytoniowe gościom bezpośrednio przy ladzie (bufecie), albo też roznosi się je gościom do stołu. Do tego celu służyć mogą małe przenośne skrzynki zaopatrzone w ten sam napis, jak skrzynka lub szafka główna.

Poza szafką i skrzynką przenośną nie wolno przechowywać przeznaczonych do sprzedaży papierosów i cygar w żadnem innem miejscu.

Domowa sprzedaż wyrobów tytoniowych odbywa się w godzinach, w których jest czynne przedsiębiorstwo główne.

Uliczna sprzedaż wyrobów tytoniowych.

§ 108. Uliczna sprzedaż wyrobów tytoniowych odbywa się z budek, skrzynek, lub wózków, odpowiadających przepisanemu wzorowi, w miejscu ustalonem do dokonywania sprzedaży w dokumencie koncesyjnym. Na zmianę takiego miejsca zezwala władza skarbowa, która nadała koncesję, po uprzedniem porozumieniu się z władzami komunalnemi.

Budkę, skrzynkę lub wózek oznacza się kolejnym numerem porządkowym (dla danej miejscowości) oraz napisem: „uliczna sprzedaż papierosów".

§ 109. Uliczny sprzedawca powinien posiadać w czasie wykonywania sprzedaży dokument koncesyjny, książkę poborową, zapisek rewizyjny oraz obowiązujący cennik wyrobów tytoniowych, który okazuje na żądanie każdego z kupujących.

§ 110. Oprócz papierosów wolno w budkach, w skrzynkach lub wózkach przechowywać i sprzedawać przybory do palenia, jak również za zezwoleniem właściwej władzy znaczki stemplowe, blankiety wekslowe i znaczki pocztowe. Sprzedaż, bądź przechowywanie innych artykułów są wzbronione.

§ 111. Uliczny sprzedawca powinien dbać o estetyczny i czysty wygląd zewnętrzny budki, skrzynki lub wózka i chronić wyroby tytoniowe od kurzu i wilgoci.

§ 112. Uliczny sprzedawca może w czasie niewykonywania sprzedaży przechowywać wyroby tytoniowe w swem mieszkaniu, przyczem powinien zwracać baczną uwagę, aby w tym czasie wyroby te nie były narażone na zepsucie.

§ 113. Godziny handlu dla ulicznych sprzedawców papierosów normują zarządzenia władz administracji ogólnej.

Sprzedaż detaliczna wyrobów tytoniowych na statkach pasażerskich.

§ 114. Na polskich statkach pasażerskich, kursujących na wodach terytorjalnych (śródlądowych i przybrzeżnych) Polski i w. m. Gdańska wyroby tytoniowe mogą być sprzedawane osobom przebywającym na statku. Na prowadzenie takiej sprzedaży na oznaczonym statku jego właściciel lub osoba, zaopatrująca załogę i pasażerów w inne artykuły, powinna uzyskać osobną koncesję. Koncesję na domową sprzedaż lub na sklep tytoniowy na statku nadaje urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych, właściwy dla miecierzytsej przystani statku.

Sprzedaż wyrobów tytoniowych na statkach odbywa się zgodnie z przepisami, obowiązującemi dla danego rodzaju detalicznej sprzedaży, z tą tylko różnicą, że podlega nadzorowi kontroli skarbowej, właściwej dla każdego miejsca postoju statku. Odmiennie też od koncesjonarjusza zwykłego sklepu tytoniowego, lub domowej sprzedaży, sprzedawca na statku może pobierać wyroby tytoniowe w najbliższej od miejsca postoju statku hurtowni lub w sklepie z prawem odprzedaży.

Sprzedaż wyrobów tytoniowych w automatach.

§ 115. Detaliści mogą w sprzedaży wyrobów tytoniowych posługiwać się automatami.

Za pośrednictwem automatów można sprzedawać wyroby tytoniowe tylko w fabrycznych opakowaniach bezpośrednich.

§ 116. Wybór typu automatu pozostawia się uznaniu detalisty z tem, że na automacie powinien być przy każdym otworze do wrzucania pieniędzy umieszczony napis, podający dokładne dane, dotyczące ilości, rodzaju i gatunku wyrobów tytoniowych, wydawanych przez automat za wrzuconą monetę. Nadto na każdym automacie musi być umieszczony napis z adresem koncesjonarjusza, do którego ze wszelkiemi reklamacjami konsumenci mogą się zwracać.

§ 117. Automaty do detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych w sklepach tytoniowych mogą być umieszczone również na zewnątrz lokalu sklepowego, jednak w taki sposób, aby automat stykał się bezpośrednio z tym lokalem, tworząc jego integralną część.

§ 118. W jednym automacie może być sprzedawany jeden lub więcej gatunków wyrobów tytoniowych z tem, jednak, że w automatach, umieszczonych na zewnątrz lokalu sklepowego, poszczególny gatunek lub gatunki mogą być sprzedawane tylko w jednym automacie.

§ 119. Detaliści, prowadzący domową sprzedaż wyrobów tytoniowych, nie mogą ustawiać automatów na zewnątrz lokalu od ulicy lub placu publicznego. Mogą oni natomiast w dowolnej ilości umieszczać automaty, nietylko w zamkniętym lokalu głównego przedsiębiorstwa, lecz również na terenach, stanowiących jego część składową, jak np. w ogrodach, na werandach, tarasach i t. p.

§ 120. Detaliści, prowadzący sklepy tytoniowe na dworcach kolejowych, lotniczych i w innych gmachach publicznych, mogą ustawić w tych gmachach dowolną ilość automatów, za zgodą właściwego zarządu danego dworca lub gmachu.

§ 121. W sprawie ustawienia i korzystania z automatów obowiązują oprócz niniejszych przepisów, wszelkie wydane w tej mierze zarządzenia innych właściwych władz.

§ 122. Polski Monopol Tytoniowy nie ponosi odpowiedzialności za niesprawne funkcjonowanie automatów, w których sprzedaż odbywa się wyłącznie na ryzyko i odpowiedzialność detalisty.

§ 123. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego lub właściwy urząd skarbowy akcyz

i monopolów państwowych może, w razie powtarzającego się niesprawnego funkcjonowania automatów, pozbawić detalistę prawa używania ich.

§ 124. Specjalne koncesje na detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych wyłącznie w automatach nadaje Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Warunki prowadzenia takiej sprzedaży będą ustalone przy nadawaniu koncesji.

Przepisy ogólne i końcowe.

§ 125. Wszystkie przedsiębiorstwa powinny posiadać na widocznem miejscu na zewnątrz lokalu napis (szyld), sporządzony według wzoru ustalonego przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego, określający rodzaj przedsiębiorstwa, np. „Rejonowa hurtownia tytoniowa", „Samoistny sklep tytoniowy" i t. p.

Koncesjonarjuszowi nie wolno używać na określenie swego przedsiębiorstwa innej nazwy, niż użyta w dokumencie koncesyjnym.

§ 126. Wewnątrz lokalu każdego przedsiębiorstwa powinien być wywieszony na miejscu widocznem dokument koncesyjny, bądź też zastępujący koncesję inny dokument oraz obowiązujący w danym czasie cennik (taryfa wyrobów tytoniowych).

Koncesjonarjusze są obowiązani zaopatrywać się w cenniki w swem miejscu poboru, za zwrotem kosztów nakładu, ustalonych przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 127. W instrukcji niniejszej wszędzie, gdzie użyto słowa rozporządzenie bez bliższego określenia, należy rozumieć rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31-go marca 1932 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 266), gdzie użyto słowa: „koncesjonarjusz" lub „koncesjonarjusze" należy rozumieć osoby, posiadające koncesje na hurtową lub detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych; gdzie użyto słowa „przedsiębiorstwo" należy rozumieć koncesjonowany, hurtowy lub detaliczny handel wyrobami tytoniowemi, gdzie użyto słowa: „hurtownik" należy rozumieć osobę, posiadającą koncesję, na hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych; gdzie użyto słowa: „detalista" należy rozumieć osobę, posiadającą koncesję na detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych; gdzie użyto słowa: „zakład sprzedaży" — należy rozumieć zakład sprzedaży P. M. T. zaopatrujący hurtowników.

§ 128. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1-go listopada 1932 r. z wyjątkiem określonych w punktach a) i b) § 23 norm minimalnego zapasu, które obowiązywać będą od 1-go kwietnia 1933 r. Do tego czasu obowiązują normy minimalnego zapasu, ustalone przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego w osobnem zarządzeniu.

Za Dyrektora Pol. Mon. Tyt.
Wice-Dyrektor Handlowy
(—) *Rościszewski*

Załącznik 1 do § 67.

(okładka księgi składowej)

KSIĘGA SKŁADOWA
hurtowni tytoniowej

....
(Imię i nazwisko koncesjonarjusza)

w ....
(miejscowość)

Koncesja z dnia .... 19........ r. Nr. ....

Księga rozpoczęta w dniu .... 19........ r.

„ **zakończona w dniu** .... 19........ r.

(lewa strona księgi składowej)

PRZYCHÓD

Data	Liczba zamówienia	Miejsce poboru	ILOŚĆ													KWOTA						UWAGI
			papierosów			cygar			tytoniu krajanego			tabaki		tytoniu do żucia		brutto		rabat		netto		
			Sfinks			Pro Patria			Kir			Napoleonka		W laskach								
			Sztuk						kilogramów							Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	

(prawa strona księgi składowej)

ROZCHÓD

Data	ILOŚĆ													KWOTA						UWAGI
	papierosów			cygar			tytoniu krajanego			tabaki		tytoniu do żucia		brutto		rabat		netto		
	Sfinks			Pro Patria			Kir			Napoleonka		W laskach								
	Sztuk						kilogramów							Zł	r	Zł	gr	Zł	gr	

(okładka księgi kontowej)

Załącznik 2 do § 67.

KSIĘGA KONTOWA

....

(imię i nazwisko koncesjonarjusza (ki)

koncesjonarjusza (ki)...hurtowni tytoniowej

sklepu tytoniowego z prawem odprzedaży

w ....

(miejscowość, ulica, Nr. domu)

Księga rozpoczęta w dniu .... 19........ roku

zakończona w dniu .... 19........ roku

(treść księgi kontowej)

Imię i nazwisko ....

Rodzaj przedsiębiorstwa ....rabat %

Adres przedsiębiorstwa ....

Data	Nr. zestawienia	Kwota								Uwagi
		brutto		rabat		netto		Podatek przemysł. od obrotu		
		Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	

Załącznik 3 do § 84.

Hurtownia tytoniowa .... w ....
Sklep tytoniowy z prawem odprzedaży

Nr. ....

Zestawienie gatunków wyrobów tytoniowych sprzedanych detalicznemu sprzedawcy

....
(imię i nazwisko)

w ....
(miejscowość)

Nazwa wyrobu tytoniowego	Ilość								Uwagi
	papierosów	cygar	tytoniu krajanego		tabaki		tytoniu do żucia		
	Sztuk		kg	gr	kg	gr	kg	gr	

Dnia .... 19 roku

....
(podpis hurtownika)

(Okładka książki poborowej) Załącznik 4 do § 97.

KSIĄŻKA POBOROWA

....

(imię i nazwisko koncesjonarjusza)

w ....

(dokładny adres koncesjonarjusza)

....

(rodzaj przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży)

....

(dokładny adres przedsiębiorstwa)

Miejsce poboru wyrobów tytoniowych: ....

Rabat koncesjonarjusza wynosi: .... %

(treść książki poborowej)

Data	Nr. zestawienia	Kwota								Potwierdzenie wydania wyrobów tytoniowych	Uwagi
		brutto		rabat		netto		podatek przemysłowy od obrotu			
		zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr		

Załącznik 5 do §§ 69 i 91.

(Okładka księgi zbiorowej odbiorców, jak w księdze kontowej)
(załącznik 2)

(treść księgi zbiorowej odbiorców)

Miesiąc ....

Data	Liczba zestawienia	Nazwisko i imię koncesjonarjusza	Adres koncesjonarjusza	Kwota								Uwagi
				brutto		rabat		netto		podatek przemysłowy od obrotu		
				zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	

509.

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 października 1932 r.

L. D. V.36574/1/32.

w sprawie udzielania bonifikat przy spłacie zaległości podatkowych.

Do
Izby Skarbowej w Poznaniu.

Na sprawozdanie z dnia 24 czerwca r. b. L. W. II. 236076/32 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że bonifikaty, przewidziane w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 319), należy przyznawać również tym płatnikom, którzy zamiast uiszczenia wyszczególnionych w § 3 cyt. rozporządzenia zaległości podatkowych gotówką—przedstawili lub przedstawią w okresie trwania bonifikat zaświadczenie instytucji państwowej, stwierdzającej, iż przypadająca płatnikowi od tej instytucji **a płatna już w chwili wydania zaświadczenia** należność za wykonane roboty lub dostawy zostanie przez odnośną instytucję przekazana urzędowi skarbowemu na pokrycie wymienionych na wstępie zaległości podatkowych.

O rozmiarze przyznać się mającej bonifikaty decyduje w takich wypadkach data przedstawienia urzędowi skarbowemu wspomnianego wyżej zaświadczenia.

Powyższe wyjaśnienie analogicznie stosować należy przy udzielaniu bonifikat na zasadzie § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1932 r. o ulgach w spłacie zaległości w państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 356).

Podsekretarz Stanu
(—) *Starzyński*

Warszawa, dnia 27 października 1932 r.
MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 36574/1/32.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym — przesyła się do wiadomości i stosowania.

Podsekretarz Stanu
(—) *Starzyński*

510.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 listopada 1932 r.

w sprawie ustalenia właściwości komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Skarbu do orzekania w sprawach dyscyplinarnych niektórych urzędników władz skarbowych, podległych bezpośrednio Ministerstwu.

Na zasadzie § 2 punkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 790) zarządzam co następuje:

§ 1. Orzecznictwo w sprawach dyscyplinarnych przeciwko naczelnikowi Wydziału Skarbowego w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim, naczelnikom (kierownikom) wydziałów Izb Skarbowych i Dyrekcyj Ceł oraz przeciwko wszystkim urzędnikom i funkcjonarjuszom niższym Inspektoratu Ceł w Gdańsku przekazuje się Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Skarbu.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu
(—) *Wł. Zawadzki*

511.

OKÓLNIK T. 43 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 października 1932 r.

L. D. IV. 25412/2/32.

zawierający wykaz środków odurzających.

Do
Dyrekcji Ceł w Warszawie, Lwowie, Poznaniu, Mysłowicach, Gdańsku oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przesyłając przy niniejszem dodatkowy wykaz środków leczniczych i preparatów, zawierających środki odurzające, objęte Opiumową Konwencją Genewską, Ministerstwo Skarbu poleca Dyrekcji bezzwłocznie przesłać wykaz ten do wiadomości i stosowania podwładnym urzędom celnym, w pierwszej kolei urzędom, uprawnionym do odprawy substancyj i przetworów odurzających.

Kierownik Departamentu
(—) *W. Fabierkiewicz*

(„Monitor Polski" z dn. 4.XI. 1932 r. Nr. 254, poz. 281).

DODATKOWY WYKAZ

środków leczniczych i przetworów zawierających środki odurzające i objętych Opiumową Konwencją Genewską z dnia 19 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 108 z r. 1927, poz. 920).

Preparaty zawierające kodeinę, podlegające cłu według poz. 112 p. 12 lit. b. taryfy celnej.

Macapinon	Chosen	50% di-hydroxycodeinon
Pavinal	Japonja	80% ,,
Pavinal-Atropin	,,	,, ,,
Pavinal-Scopolamine	,,	,, ,,

Preparaty zawierające morfinę i preparaty opiumowe podlegające cłu według poz. 112 p. 12 lit. c taryfy celnej.

Adapyrin (tabl. Pharmacia)	Szwecja	2% diacetylmorfiny
Alcaloid Thebaicum Tabl.	Austrja	5% morfiny
Algophon	Danja	50% ,,
Algosistin tabl. (Alob)	Szwecja	2,6% ,,
Allaudan	Norwegja	48% ,,
Alopon	W. Brytanja	10% ,,
Ambrae comp (syrupus Leo)	Szwecja	0,05% diacetylmorfiny
Anodyne Tincture	,,	0,84% morfiny
Bev's Linimet	,,	0,3% ,,
Camphorodynum	,,	0,44% ,,
Capsules Herefore Novat	,,	0,1-0, 2% opium
Chlor. Anodyne (P. D. Co'S)	,,	0,5% morfiny
Collosol. Bromoform (Crook's Laboratories)	,,	0,04% diacetylmorfiny
Eutopon	Szwajcarja	50% morfiny
Exopon	Węgry	40% ,,
Glycaphorm	Austrja	0,1% diacetylmorfiny
Gouttes japonaises (Pharm. francaise)	,,	opium
Grippe-Philaxin-Morphantosal	,,	morfinę
Guareae comp. (syrupus)	Szwecja	0,05% diacetylmorfiny
Guttae Rosae (eye drops)	,,	2% morfiny
Hemyphon tablets	,,	0,005 diacetylmorfiny
Herolan tablets Dr. Heisler	Czechosłowacja	0,06 diacetylmorfiny na 20 tabl.
Hypodermic Tablets	,,	0,01 morfiny na tabl.
Injection Brou	Francja	opium
Ipecopan Sandos	Szwajcarja	37% morfiny
Juvopan	,,	50% ,,
Kreosan (Pharmacia)	Szwecja	0,003% diacetylmorfiny
Laudopan	Węgry	50% morfiny
Massa pilularum cynoglossi	Szwecja	15% opium
Meconii periodidum	,,	1% morfiny
Mecopon	Szwajcarja	50% morfiny
Mecopon Dispert (solutio)	Urugwaj	0,8% ,,
Modiskop ampoules	Austrja	1,45% ,,
,, tabl.	,,	2.24% ,,
Narcopon (Radium Drug Mfg. Co)	Japonja	50% ,,
Narcopon Atropine	,,	2% ,,
Narcopon Scopolamine	,,	1% ,,
Neo-Paleol (solutio)	Urugwaj	0,4% ,,
Neopan	Austrja	50% ,,
Nirvapon (Dr. Heisler)	Danja	40% ,,
Novipan	Węgry	50% ,,
Novopon	Czechosłowacja	50% ,,
Opial	Austrja	50% ,,
Opifix Tabletten	Niemcy	40% opium
Opoopan	,,	40% morfiny
Opiototal c. scopolamin (solutio, ampullae Astra)	Szwecja	0,8% ,,
Opiototal (Astra)	,,	40% ,,
Panopinum	Włochy	50% ,,
Pantopon	Niemcy	50% ,,
Paparoine	Kuang Tung	30% ,,
Pavopin	W. Brytanja	50% ,,
Pilulae styracis opiatae Ph. svec	Szwecja	16,6% opium
Piluie Ipecac c. Urgin B. P.	,,	0 5% morfiny
Pilule Sap. Co. B. P.	,,	2% ,,
Pinheroin	,,	0,04% diacetylmorfiny
Samtopon	Japonja	50% opium
Sciopion	Francja	50% ,,
Sedaphon (solutio) (Leo)	Szwecja	0,8% ,,
Sedaphon c. scopolamin (solutio) (Leo)	,,	0,8% ,,
Sedargyl (solutio)	Urugwaj	80% alkaloidów opium
Sedol	Francja	0,006 gr morfiny na amp.
Sedopon Dubois (comprimes i amp.)	,,	50% morfiny

Syrupus Ambrea compositus (Leo Danem)	Szwecja	0,055% diacetylmorfiny
Syrupus Pinis compositus (Leo Danem)	,,	0,06% ,,
Tabell. Sap. Co. B. P. C.	,,	2% morfiny
Tablet Pini comp. (Leo Danem)	,,	0,65 diacetylmorfiny na comp.
Tablette hypodermi que H. N. O.	Chosen	40% morfiny
Tablettae tinct. antidiarrhoic	Indje Holend.	12,5% opium
Tablettae acide (acetylo salicylicio comp.)	,,	3% ,,
Tablettae nitrat bismuth	,,	4,76 ,,
Tabletten Dr. A. Mayer	,,	0,004 morfiny na tabl.
Tabloid Hypod Nr. 3 i 9 (B. W. & Co)	,,	2% morfiny
Thebaicine	Norwegja	40% ,,
	Danja	
Tinctura Thebaica	,,	1% opium

Preparaty zawierające kokainę, podlegające cłu według poz. 112 p. 12 lit. „d" taryfy celnej

Alvola	W. Brytanja	0,85% kokainy	
Anginapastiller Astra	Szwecja	0,2% ,,	
Calorific fluid (dental)	,,	0,89% ,,	
Golastoid C. cocaine	Austrja	0,9% ,,	
Glycogelatin Pastilles Tussis	,,	0,33% ,,	i 0,165 morfiny
Isotoniccocaine Solution (Isotonic eye lotion)	Szwajcarja	4,875 gr ,,	na tabl.
Katarrh Pralinees	Austrja	3,6% ,,	
Lindesin ampoules	,,	0,9% ,,	
Menthocol Dr. Heisler	Czechosłowacja	0,1 ,,	na 100 tabl.
Menthol dragees c. cocain „Media"	,,	0,1 gr ,,	,,
Nycaine-Allylcocaine	Norwegja	kokainę	
Otinol (Pharmacia)	Szwecja	10% kokainy	
Pastillus pro Tussi	Niemcy	0,08% morfiny 0,19% kokainy	
Poudre contre le coryza (Cod. Med. Franc.)	Szwecja	0,45% ,,	
Prismoid Nasopheringeal (Mag. Th. Vostrebal)	Czechosłowacja	0,06 ,,	na 41 tabl.
Resorlansalva Astra	Szwecja	1,5% ,,	
Rhoidocaine Couturieux	Francja	0,01 gr ,,	na amp.
Specifi que Lancelot	,,	0,9% ,,	
Svedocain Pharmacia	Szwecja	0,35% ,,	
Tabl de Salvia de Hynek z kokainą	Czechosłowacja	0,5 gr ,,	na 50 tabl.
Tabl. Kalii chlorici cum cocaine Dr. Egger	,,	0,006 ,,	na 25 tabl.
Tabloid Kola Compaund (B. W. Co)	Indje Holend.	0,045 ,,	na tabl.
Tandläkare Samuels Lozning Astra	Szwecja	0,3% ,,	
Tucker's Astma Specific	Niemcy	1% ,,	

512.

OKÓLNIK T. 45 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 października 1932 r.

L. D. IV. 26802/2/32.

w sprawie skażania tłuszczów.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Lwowie, Poznaniu, Mysłowicach, Gdańsku, oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na zasadzie uwagi pierwszej do punktu 2 pozycji 51 taryfy celnej, w brzmieniu nadanem jej rozporządzeniem Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 22 kwietnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 385) Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że wobec okoliczności, iż wysokie utwardzanie (zestalanie) tłuszczów, objętych p. 2 pozycji 51 taryfy celnej, doprowadzające punkt krzepnięcia ich, określony metodą Finkener'a do 38°C i wyżej, stanowi zabieg uniemożliwiający stosowanie takich tłuszczów do celów spożywczych, równoznaczny w tym wypadku ze skażaniem, poleca odprawiać tłuszcze zawierające 2% i wyżej wolnych kwasów tłuszczowych, których punkt krzepnięcia jest 38°C i wyżej, według poz. 51 p. 2 lit. „a" bez dokonania specjalnego skażenia, przewidzianego uwagą pierwszą do tej pozycji.

Kwasy olejów roślinnych, objętych pozycjami 117 p. 7 i 8 taryfy celnej, t. j. oleje zawierające powyżej 40% wolnych kwasów tłuszczowych, jako absolutnie nie mogące mieć zastosowania do celów spożywczych, należy traktować jako oleje skażone i clić według poz. 117 p. 7 lit. „a" I lub p. 8 lit. „a" zależnie od jakości oleju.

O powyższem poleca się Dyrekcji bezzwłocznie powiadomić podległe urzędy celne.

Kierownik Departamentu
(—) *W. Fabierkiewicz*

(„Monitor Polski" z dn. 4.XI. 1932 r. Nr. 254, poz. 282).

513.

OKÓLNIK T. 47 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 października 1932 r.

L. D. IV. 27363/2/32.

w sprawie zwrotu ceł przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słodu.

Do

Dyrekcji Ceł w Poznaniu, Warszawie, Mysłowicach, Lwowie oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem z dnia 26 września 1932 r., w sprawie zwrotu ceł przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słodu (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 716) oraz z dotyczącemi tegoż rozporządzenia okólnikami Ministerstwa Skarbu T. 25 z dnia 4 grudnia 1930 r. L. D. IV. 22310/2 i T. 21 z dnia 11 maja 1932 r. L. D. IV. 9668/2 Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że na przyszłość za mąkę pełną uważać należy przemiał zbożowy zawierający po spaleniu jego 0,80% popiołu, za mąkę poślednią, śrutową, półśrutową i t. p. przemiał zbożowy zawierający 2,5% popiołu. Przemiały zbożowe zawierające powyżej 2,5% popiołu traktować należy jak mieszaninę mąki z otrębami niekorzystające ze zwrotu cła przy wywozie.

Z przytoczonych względów okólnik T. 25 L. 22310/930, w części dotyczącej określania popiołu w mące poślednie], śrutowej, półśrutowej i t. p. oraz w części dotyczącej traktowania przemiałów zbożowych zawierających powyżej 2,2% popiołu, jako niezgodny z postanowieniami niniejszego okólnika, unieważnia się.

Postanowienia niniejsze wchodzą w życie od dnia 20 października 1932 r.

O powyższem poleca się bezzwłocznie zawiadomić podwładne urzędy celne.

Kierownik Departamentu
(—) *W. Fabierkiewicz*

(„Monitor Polski" z dn. 4.XI. 1932 r. Nr. 254, poz. 283).

514.

OKÓLNIK T. 48 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 października 1932 r.

L. D. IV. 27943/2/32.

w sprawie clenia preparatu wyrobu firmy Sandoz w Bazylei.

Do

Dyrekcji Ceł w Poznaniu, Warszawie, Mysłowicach, Lwowie, Gdańsku oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu niniejszem zawiadamia, iż przez Ministerstwo Opieki Społecznej został zarejestrowany oraz dopuszczony do wolnego obrotu preparat „Calcium Sandoz" w ampułkach, wyrobu firmy Sandoz w Bazylei (L. rej. 1624).

Preparat ten podlega cłu według poz. 113 p. 1 t. c.

O powyższem należy niezwłocznie powiadomić podległe Dyrekcji urzędy celne.

Kierownik Departamentu
(—) *W. Fabierkiewicz*

(„Monitor Polski" z dn. 4.XI. 1932 r. Nr. 254, poz. 284).

515.

OKÓLNIK T. 49 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 października 1932 r.

L. D. IV. 26395/2/32.

w sprawie taryfikacji maszyn buchalteryjnych.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie, Gdańsku oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Poleca się Dyrekcji Ceł przypomnieć podległym urzędom celnym okólnik T. 52 z dnia 18 grudnia 1931 r. L. D. IV. 5530/2/31, zgodnie z którym należy clić buchalteryjne maszyny do pisania i liczenia, z wbudowanym silnikiem elektrycznym, jako dwa towary:

1) maszyny do pisania i liczenia — wg poz. 169 p. 9 t. c. od sztuki
2) silnik elektryczny — wg. poz. 167 p. 38 lit. b c. rz. od p. t. c. określając wagę silnika bez wagi maszyny.

Kierownik Departamentu
(—) *W. Fabierkiewicz*

(„Monitor Polski" z dn. 4.XI. 1932 r. Nr. 254, poz. 285).

516.

OKÓLNIK T. 50 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 października 1932 r.

L. D. IV. 27391/2/32.

w sprawie materjałów szlifierskich.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Lwowie, Poznaniu, Mysłowicach, Gdańsku oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec otrzymanych wiadomości, że niektóre urzędy celne niewłaściwie clą według pozycji 71 punktu 3 lit. „a" taryfy celnej ma-

terjały do szlifowania i polerowania na płótnie, podklejone od dołu papierem, Ministerstwo Skarbu poleca Dyrekcji zwrócić uwagę podległych urzędów celnych, aby przy odprawie celnej materjałów do szlifowania i polerowania na papierze, nie ograniczały się stwierdzeniem jakości towaru na podstawie zewnętrznego wyglądu, lecz ściśle badały jakość materjału na który jest nałożony materjał szlifierski i w razie stwierdzenia, iż w skład jego wchodzi tkanina, odprawiały towar według pozycji 71 punktu 3 lit. „b" taryfy celnej.

Kierownik Departamentu
(—) *W. Fabierkiewicz*

(„Monitor Polski" z dn. 8.XI. 1932 r. Nr. 257, poz. 292).

517.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 listopada 1932 r.

L. D. IV. 27633/3/32.

w sprawie spisu instytucyj uprawnionych w krajach traktatowych do wystawiania świadectw pochodzenia.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z wejściem w życie konwencji pomiędzy Polską a Indjami z dnia 8 maja 1931 r., dotyczącej stosunków handlowych między obu krajami (Dz. U. R. P. Nr. 55/1932, poz. 535), uzupełnia się okólnik L. D. IV. 1141/3/30 z dnia 24 czerwca 1930 r. (Zbiór przepisów celnych tom I, str. 193 i nast.) w sposób następujący:

1-o Załączniki Nr. 1 do pkt. 1 okólnika L. D. IV. 1141/3/30 uzupełnia się dodaniem nowego ustępu:

„Indje — konwencja opublikowana w Dz. U. R. P. Nr. 55/32, poz. 535",

2-o Załącznik Nr. 4 do § 4-c okólnika L. D. IV. 1141/3/30 uzupełnia się następująco:

„Indje"

Izby Handlowe w Indjach i Burmie

Bengal Chamber of Commerce, Calcutta.
Bengal National Chamber of Commerce, Calcutta.
Marwari Chamber of Commerce, Calcutta.
Indian Chamber of Commerce, Calcutta.
Chittagong Chamber of Commerce, Chittagong.
Bombay Chamber of Commerce, Bombay.
Indian Merchants' Chamber, Bombay.
Madras Chamber of Commerce, Madras.
The Southern India Chamber of Commerce, North Beach, Madras.
The Southern India Skin and Hide Merchants' Association, Madras.
Tuticorin Chamber of Commerce, Tuticorin, Madras Presidency.
Cocanada Chamber of Commerce, Cocanada, Godaveri, Madras Presidency.
Godaveri Chamber of Commerce, Cocanada, Madras Presidency.
Cochin Chamber of Commerce, Cochin, Madras Presidency.
Calicut Chamber of Commerce, Calicut, Madras Presidency.
Coimbatore Chamber of Commerce, Coimbatore, Madras Presidency.
Tellichery Chamber of Commerce, Tellichery, Madras Presidency.
South Coromandel Chamber of Commerce, Cuddalore, Madras Presidency.
Karachi Chamber of Commerce, Karachi.
Upper India Chamber of Commerce, Cawnpore.
Punjab Chamber of Commerce, Delhi.
Northern India Chamber of Commerce, Lahore.
United Provinces Chamber of Commerce, Cawnpore.
The Mysore Chamber of Commerce, Bangalore.
The Burma Chamber of Commerce, Rangoon.
Burmene Chamber of Commerce, Rangoon.
The Burma Indian Chamber of Commerce, Rangoon.
The Collector of Customs, Excise and Salt, Aden".

Kierownik Departamentu
(—) *W. Fabierkiewicz*

518.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 października 1932 r.

L. D. V. 45751/4/32.

w sprawie nabywania świadectw przemysłowych na rok 1933.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Wobec zbliżającego się terminu nabywania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1933, poleca się Izbie Skarbowej (Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu), aby niezwłocznie za pomocą publiczne-

go obwieszczenia podała do wiadomości płatników państwowego podatku przemysłowego termin nabywania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych (art. 30 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r., Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 110) z podaniem ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, według kategorji i klasy miejscowości z powołaniem się na przepisy karne, zawarte w art. 98 tejże ustawy.

Nakład obwieszczenia należy zarządzić we własnym zakresie, w takiej ogólnej ilości, aby podległe urzędy skarbowe były zaopatrzone w odpowiednią ilość obwieszczeń.

Koszty nakładu pokryją Izby Skarbowe z przyznanych na ten cel kredytów. Podwładnym urzędom skarbowym należy natychmiast wydać zarządzenia, niezbędne do rozpoczęcia akcji wydawania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1933.

Nadto poleca się wydać stosownie do przepisów zawartych w §§ 54 — 58 rozdziału II instrukcji z dnia 15 maja 1929 r. (Dodatek do Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18 z dnia 2 lipca 1929 r.) odpowiednie zarządzenia, mające przedewszystkiem na celu, utworzenie pomocniczych kas skarbowych i zapewnienie płatnikom należytej obsługi w okresie nabywania świadectw przemysłowych. W szczególności winny Izby Skarbowe czuwać nad tem, aby urzędnicy przydzieleni do prac związanych z wydawaniem świadectw przemysłowych byli dokładnie zaznajomieni z odnośnemi przepisami ustawowemi, oraz aby w wypadkach, gdy płatnik wbrew udzielonym mu przez urzędnika wyjaśnieniom — zażąda wydania świadectwa niższej kategorji, nie czyniono mu utrudnień w nabyciu żądanego świadectwa, a tylko umieszczono na odwrotnej stronie deklaracji odpowiednią klauzulę o treści przewidzianej w § 56 omawianej instrukcji.

Od płatników państwowego podatku przemysłowego należy pobrać dodatki do ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rzecz niżej wymienionych związków według następujących zasad:

1) dodatki na rzecz związków komunalnych należy pobrać w wysokości 30%, określonej w art. 120 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932, poz. 110). O ile przed rozpoczęciem akcji wydawania świadectw przemysłowych gmina doniesie Izbie Skarbowej o uchwaleniu niższej stopy procentowej tych dodatków, wówczas należy pobierać tę niższą stopę. Wpływy należy zarachowywać w sposób dotychczasowy na sumy komunalne uprawnionych związków komunalnych, zgodnie z postanowieniami art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747),

2) dodatki na rzecz instytucyj, wymienionych w punktach a) i b) art. 121 cytowanej ustawy, należy również pobrać w maksymalnej wysokości, określonej w tymże artykule; wobec postanowień rozp. Prezydenta Rzplitej Polskiej z dnia 15 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 591) dodatki na rzecz Izb Przemysłowo-Handlowych oraz Izb Rzemieślniczych należy pobrać na całym obszarze Państwa.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 108 pod poz. 771 z r. 1925 zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, dotyczące dodatków na rzecz instytucyj, wymienionych w art. 121 ustawy pod lit. a), — Instrukcja zaś w sprawie zarachowań i podejmowania dodatków na rzecz instytucyj, o których mowa w art. 121 ustawy pod lit. b) — w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 12 z r. 1927, poz. 143.

Wpływy z dodatków, pobieranych na rzecz szkół zawodowych, należy zarachowywać w myśl postanowień zawartych w cytowanej wyżej instrukcji.

Co do sposobu zarachowania i wypłaty wpływów z dodatków, pobieranych na rzecz Izb Przemysłowo - Handlowych oraz Izb Rzemieślniczych należy do czasu wydania osobnego zarządzenia na 1933 r. stosować się do wskazówek zawartych w okólnikach Ministerstwa Skarbu z dnia 13 lutego 1929 r. L. D. VII 202/2/29 i z dnia 10 grudnia 1929 r. L. D. VII 1980/2.

Blankiety świadectw przemysłowych będą rozesłane do urzędów skarbowych przez Biuro Znaków Wartościowych Ministerstwa Skarbu przed dniem 1 listopada b. r.

O ileby do urzędu skarbowego w czasie do 1 listopada 1932 r. nie nadesłano blankietów świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, należy postąpić według wskazówek, zawartych w okólniku Nr. 134 z dnia 31 października 1925 r. L. DPO. 10007/III/25.

Nadto zwraca się uwagę na przepis § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 138), wedle którego pobierany jest dodatek w wysokości 10% do uiszczanych podatków bezpośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn.

Wobec tego 10%-owy dodatek do należności skarbowych winien być pobierany również przy nabywaniu świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok 1933.

Okoliczność tę należy również podać płatnikom do wiadomości w obwieszczeniu, o którem mowa w początkowym ustępie niniejszego okólnika.

Na świadectwach przemysłowych, nabywanych na rok 1933 winny kasy urzędów skarbowych dodatek ten uwidocznić i uwzględnić go również w pozycji „razem".

Wpływy z 10% dodatku winny być zarachowane w myśl wskazówek, zawartych w okólniku z 8 lipca 1926 r. L. DPO. 5282/1/26.

Wreszcie Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na rozesłane Izbom nowe wzory deklaracyj na nabywanie świadectw przemysłowych. Wzory te obejmują trzy rodzaje deklaracyj: 1) dla przedsiębiorstw handlowych, zajęć przemysłowych, handlu jarmarcznego i statków (kolor różowy), 2) dla przedsiębiorstw przemysłowych i pracowni rzemieślniczych-rękodzielniczych (kolor niebieski), 3) dla składów i zakładów hurtowej sprzedaży (kolor biały).

Dyrektor Departamentu
(—) **W. Koszko**

Z PREZYDJUM RADY MINISTRÓW.

Dnia 29 b. m. o godz. 8 rano odbyło się pod przewodnictwem P. Prezesa Rady Ministrów Al. Prystora posiedzenie Rady Ministrów, poświęcone załatwieniu kilku spraw formalnych, związanych z wniesieniem budżetu do Sejmu.

* * *

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 29 października 1932 r. powzięła uchwałę, mocą której godziny urzędowania we władzach i urzędach państwowych w ciągu całego roku, a więc także w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 marca, trwają od godz. 8-ej do godz. 15-ej, w soboty od godz. 8-ej do godz. 13,30.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie został zagubiony jeden zeszyt kwitarjusza sekwestratorskiego wzór Nr. 383 M. S. serji A z numerami kwitów 135001 — 135100, z których nieużyte były kwity opatrzone pieczęcią urzędową oznaczone numerami 135019 do 135100 włącznie.

Warszawa, dn. 4 listopada 1932 r.

KOMUNIKAT.

W ubiegłym tygodniu ukazała się w opracowaniu Naczelnika Wydziału I Izby Skarbowej w Lublinie, magistra praw Alojzego Jastrzębskiego, ustawa o państwowej służbie cywilnej w brzmieniu, obowiązującem od dnia 1 listopada 1932 r., wraz ze wszstkiemi okólnikami, wyjaśnieniami i orzeczeniami Najwyższego Trybunału Administracyjnego, oraz przepisy o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym, obowiązujące od dnia 1 listopada 1932 r.

Cena tego wydawnictwa wynosi 3 zł.

Zamówienia można kierować pod adresem autora do Izby Skarbowej w Lublinie.